

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Morales virtutes in Deo firmitus adstruuntur, & à propositis difficultatibus
facile vindicantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

amorem creaturarum propter ipsas, nec pereat eius amoris libertas, ac subinde & eius exercitij laudabilitas. & virtus moralis diuina honestas est autem efficax in referendo ad Deum, vt vltimum finem amorem creaturarum propter se, si, vt potest, à Deo ex imperio illo concipiatur. Mirro impugnations Herize ex impossibilitate actus imperantis, seu imperij, & actus imperati in diuinis volitionibus, tum ob impossibilitatem diuersorum connotatorum extrinsecorum pro diuersa vtriusque actus libertate constituenda, quæ æquæ omnem intentionem, & electionem diuersam impugnat, atque æquæ ex diuersitate actionis pro finis diuersitate potest diuersa vtriusque assignari in huius sententia libertas. Male etiam diuersitatem actus imperantis ab imperato impossibilem contendit ex identitate adhuc formali, nec solum reali, actus vtriusque in amore, siue omni amore diuino, est per omnino intrinseca Deo eius constituitur libertas, æque enim ratio hæc impugnat in amore diuino intentionis, & electionis diuersitatem. Male item impugnat ex dependentia, quam actus imperatus ab imperante importat, in diuinis impossibili; est enim non bene ab Antiga redarguatur ex dependentia lata, ac non stricta in personis diuinis admittenda, vnde ad similem dependentiam in communibus admittendam perperam, & erroneè consequentia deducitur, aut independentia quali quali, æqua tamen electionis ab intentione necessario à Theologis admittenda, omnia Herize argumenta cassantur: nihilque pro eiusmodi dependentia electionis ab intentione tuenda excogitari potest, quod simili actus imperati ab imperato adstruenda non æque subleuiat: fateri ab eis, qui actiuitatem veram intentionalem à reali, & physica actiuitate in Deo intrinsecis, & immanenter operantibus potentiis, & actibus non, vt nos diuinus, dispexerunt, nec actus imperantis in imperatum, neque intentionis in electionem influxum, atque in his necessario respondentem dependentiam veram aditui explicari, intelligi, nisi chimerice, minime posse: vera siquidem dependentia, & influxus physicius realis eiusdem realiter, nedum formaliter, ad seipsum propter repugnat.

9. Iam ad rem ipsam doctrinæ, & effugij eius, ad præstans quod attinet, sic eius falsitatem, & insufficienciam ostendo, quod enim fit de distinctione actus voluntatis imperantis ab intentione & imperati ab electione (cuius examen subtile alibi controuersia de anima habuimus, atque ab intentione efficaci agrè actus imperantis inuenitur distinctio) certe quoad actus imperantis actuum determinationem voluntatis ad medijs electionem, & ad actum imperatum nulla est actus imperantis ab intentione efficaci distinctio. Ergo posito diuino imperante misericordie affectum seu virtutis cuiusvis alterius affectus hic misericordie liber non est: quare neque misericordie honestate moraliter bonus consequentia infallibilitatem timentes aduersarij antecedens doctrina illa sua infirmare tentant: quod probro, eo quippe vis imperij impulsua à vi impulsua consilij differt, quod illa ad actum imperatum determinat de se, illa vero se ad actum consilij non determinat, sed inducit. Secundo per vos imperium illud non determinat in agendo; ergo nec in referendo: quare, & actus misericordie imperatus quin in Deum referatur esse poterit. Probatur consequentia: quia si liber voluntati absolute relinquatur ex imperio illo affectus misericordie ex quocunque motiuo, & principio habendus liber, ex quo velit, motiuo, ab ipsa concipi poterit: quare, quia ex motiuo propter Deum, & ex imperio illo concipiatur. Tertio vel indecens est actum misericordie propter huius honestatem solum à Deo concipi, quin vltius sit propter Deum, vel non? Si primum: de se se diuina voluntas eam habet determinationem conditionatam, vt si quando Deus miseretur propter Deum ipsum miseretur: ergo imperium hoc inutiliter adstruitur. Si autem affectus ipse misericordie propter solum misericordie honestatem indecens non est, imperium illud inutilius inducitur, & ineptius. Quarto his missis eo imperio posito præcisè affectus diuinae misericordie ob eius virtutis honestatem solum, non refertur intrinsece formaliter immediatè in Deum tanquam vltimum, & vlt-

Caristoph. de Origine de Deo Vno, Tomus II.

riorem finem; sed extrinsece solum, & mediate, vt reliqui imperantes actus in finem imperantis referuntur, in doctrina eorum, qui actum imperantem ex fine aliquo respectu imperati ab intentione efficaci respectu electionis medijs vicijs distinguunt in eo: quod electio ob eundem finem intentum elici debeat, secus imperatus actus ob finem imperantis; in actiua quippe determinatione antecedente voluntatis ad electionem, vel actum imperatum nullum est inter actum imperantem & intentionem efficacem discrimen exco-gitabile: Ergo actus misericordie imperatus ob solum honestatem misericordie secundum totum intrinsecum sui admittitur in Deo, quin intrinsece immutetur, ac vltius in Deum vt finem referatur; in quo, vt dixi num. 7. indecentia, quam hi fugiunt, denotanda erit, vel euacuanda; quod si, vt hæc vites, dicas, ex actu imperante actum misericordie non posse hunc elici secundum intrinsecum sui, nisi, vt vtilem ad finem imperantis, ac tandem propter Deum plane à Deo actus moralium virtutum relegas; quas tamen effugij huius doctrina in ipso tueri contendis.

CERTAMEN II.

Morales virtutes in Deo firmiter adstruuntur, & à propositis difficultatibus facile vindicantur.

1. Tamen si propositæ difficultatis certam. i. num. 1. tentata hæctenus à Recentioribus nostris solutiones, hæctenusque à nobis confutata, illius arduitate satis ostendunt; ex nostris tamen principijs doctrinaeque data tom. 1. de Deo vno controu. 2. de scientia de objectis illius, & adequato specificatio, & tom. hoc. 2. controu. 4. de volunt. disput. 1. quæst. 2. atque ad rem præsentem proximus d. 2. quæst. 3. 4. & 5. videtur facile complananda. Eam porro noster Valquez docuit clarius reliquis recitatus cit. quæst. 5. certam. 2. num. 3. nec multo obscurius Herize ibidem citatus, tamen si, sicut ex veteribus, nec admodum recentibus plures, rationem mouendi à ratione specificandi diuinis actus minus distinguens, earumque diuersitatem non satis dispiciens à solutionis, & doctrinæ soliditate demum defecerit: amoris, & affectus omnis moralium virtutum in Deo Deum ipsum finem vltiorem, ob quem à Deo amantur nominis saltem errore admittens. Probatur igitur conclusio: amor virtutum moralium in Deo propter ipsas vt finem est, quin vltius propter Deum, tanquam finem eo amore formaliter amantur: est id solum requiritur per omnes Philosophos, Theologos, & rationem naturalem, vt virtutes morales in Deo formaliter sint: ergo virtutes morales sunt formaliter in Deo. Minor, & consequentia negari minime potest. Maior probatur ex dictis citata q. 4. & 5. implicat Deum amare creatum aliquid propter se vt finem qui intentum (quod satis ad rem præsentem, & virtutes morales alias ab amicitia foret) imò & amari propter se, adhuc vt finem cui, vt eisdem locis ostendimus: ergo implicat amor virtutum moralium in Deo, qui non propter ipsas, vt finem, atque eas vltius in Deum, refertur tanquam in finem, propter quem formaliter amantur. Antecedens probatum abundè est citatis controu. 4. q. 4. & 3. Probatur secundum bonum enim absolute honestum est amabile propter se: atqui virtutum moralium amor est bonum honestum absolute: ergo & amabile propter se. Minor certissima apud omnes: maior item æque apud omnes certa, eo quippe honestum ab vili differt, quod illud propter se amabile sit; hoc autem non nisi propter aliud sit amabile consequentia vt iacet, est irrefragabilis. Ergo. Atqui Dei amor conceptus & essentia sua omni amor, quoad substantiam, & modum est, sine amor amabilium omni omnimodo, quo ex parte ipsorum, & amoris amabilia sunt: ergo, & boni honesti virtutum moralium propter se amabile est amor eius propter se, & libere quidem. Nam ad

A a modi

modi amoris, bonitatis creatae perfectionem Dei spectat in eis amandis libertas, ut ostendimus controu. 4.

2. Dices primo: ex praedicto omni amoris diuini male inferri: omne bonum creatum amari à Deo omni modo, quo amabile absolute est: siquidem, & virtus amabilis est à nobis limitata; & tamen non ita amabilis à Deo: quare oportet limitari proximum antecedens, ut solum omnium amabilium absque imperfectione amor Dei omnium amor sit: quo nihil, secunda haec ratio probabit: sunt enim imperfectiones plures Deo indignae in amore Dei erga honestatem virtutum moralium propter ipsam ut finem, quin referatur vltius tanquam finem in Deum, propter quem ab ipso ametur: solutionis huius nulla fitior impugnatio esse potest, quam imperfectionum diuini amoris erga honestatem moralium virtutum propter ipsam absolutionem. Prima est: honestatem virtutum moralium creatam esse relataque natura sua ad Deum: quare non recte amabilem nisi propter Deum. Assumpti æquivocationem, & in sensu intento falsitatem detexi cert. 1. n. s. iuxta ibi dicta respondeo: est relata tanquam ad terminum actuum, & idealem, siue imitandum, fateor; tanquam ad terminum amabilitatis, seu propter quem, sit amanda necessario atque solum amabilis honestas creatae, nego primam assumpti partem. Neque enim terminus essentialis, physicus adhuc bonitatis, seu boni amabilis, est terminus amabilitatis illius: ut patet in bonitate poenitentiae, cuius essentialis physicus terminus peccatum est: & in bonitate misericordiae, cui miseria proximi subleuanda est etiam essentialis. Physicus terminus: quin alter-uter terminus amandus, vel à poenitente vel à misericordie sit, ut poenitentia aut misericordia, earumque honestas ametur. Atque, ad rem propius, veritas entitativa creatae ad Deum, tanquam ad principium primum efficiens, & ideale imitandum, & terminum subinde essentialem physicum refertur, & tamen in se & ratione sui cognoscibilis, & vera est: quin Deum, ut terminum cognoscibilitatis, & veritatis, ob quam solum, ut rationem formalem, cognosci possit, siquidem, à Deo etiam, cognoscibilis, respiciat: quod ipsum in honestate, bonitateque morali, nihilque aliud inuenitur: quare ex diuina scientia de veritatibus creatis in se, & secundum propriam veritatem, nec solum ob diuinam veritatem, & cognoscibilitatem, vltimus conclusio, & efficaciter probatur.

3. Secunda imperfectio est diuini amoris limitatio: si de virtutibus moralibus propter earum tandem honestatem, ut finem à Deo habeatur: siquidem ex fine, & ratione formali motiua speciem affectus omnis desumit: quae quidem ex limitate bonitatis siue infinitae perfectionis desumi nequit, sed limitata. Haec obiectione facile se Complacentes Recentiores expediunt sicuti & obiectione frequentiori: existimant enim infinitatem actuum virtutum diuinorum, ex Deo identico quasi subiecto solummodo desumi, nulla obiecti adhuc formalis & motiui ratione habita, sed male se expediunt: quia falso nituntur principio à nobis funditus euerso tom. 1. de Deo vno controu. 2. de scientia d. 2. Responderent alij iuxta effugia varia tentata, & à nobis etiam praclusa cert. 1. Respondeo negando inferri amoris diuini limitationem. Ad cuius subiunctam probationem dicto in actibus aliunde adaequate pro, quasi priori ad rationes formales, & motiua aliunde specificatis perfectionem à motiuis formalibus, seu specificatiuis pro posteriori aduenientibus non desumi: sunt autem huiusmodi motiua alia omnia, & specificatiua creatae amoris diuini, qui ex Deo, ut adaequato obiecto primario, & specificatiuo adaequato specificatum, siue in tota infinita simpliciter perfectione sui generis & omni amore constitutum supponunt: ac proinde nequeunt illi perfectionem aliquam siue illimitatam, siue limitatam in linea amoris communicare: quare ei nihil intrinsecè affectiue tendentiae, in ipsa adhuc bona creatae tribuunt, quod quatenus prior in Dei bonitatem increatam terebatur, non solum realiter, sed formaliter etiam non haberet; tamen obiectiua illa tendentia, & omni amor formaliter adhuc indiuisibilis, respectu Dei ipsius amor, & complacentia sui sit: atque in vnaquaque persona charitas, & amicitia ad alteram personam propria, & necessitata, respectu autem honestatis cuiusvis moralis virtutis propter se, eadem ipsa amoris formalitate à Deo amata moralis speciei illius amor liber, & moralis speciei illius virtutis, vnde

de constat rursus non posse, adhuc formaliter metaphysicè, siue iudicij, & cognitionis nostrae deceptione aliter, aut intelligi, in moralem aliquam seu bonitatem aliquam creatam Dei amorem ferri, quin in Deum ipsam, cuiusque bonitatem feratur, tanquam in obiectum adaequatum specificatiuum, & rationem formalem omnimodis sui, etsi non, ut finem amandi creatam bonitatem, honestatem propter ipsam, ut diximus, eo amore formaliter indiuisibili amatum: eoque sensu, etsi improprie, & partiali solum finis ratione actenta, omnia propter se, ut finem diligere à Deo dici aliquatenus possit id quod, ut dixi, citati supra Vasquez & Heriz praeter ceteris clari viderunt: etsi posterius tandem rationem obiecti primarij, & adaequati specificatiui perfectionis diuini amoris cum finis ratione ob partem, ut sic loquar, rationis finis explicatam repetantque in primario, & specificatiuo perfectionis actus adaequato, videntur tandem constare.

4. Porro, ut haec bene percipiantur, oportet plura, quae in actibus, & obiectis creatis deprehendimus, & didicimus de discere, ut, cum de intrinsecis Deo (qui melius obiectum teste Dionysio Areopag. scitur nesciendo) agimus, oportet plerumque, atque in proposita doctrina, vel maxime, tangit enim infinitatem simpliciter, & genere, & conceptu suo per denegationem terminum, etiam extrinseci, ante nos ex instituto, nec disputatum, nec satis explicatum: quare videnda est ea de re quatio de homogenea indiuisibilitate, & incompositione: adhuc metaphysicè, cuiusvis praedicti diuini tom. 1. de Deo vno, controu. 1. disputat attributis negatiuis nomine, & negatiuis definitione, & controu. 2. de scientia d. 2. ne hic repetatur: etsi breuiter eam doctrinam tom. hoc 2. contr. 4. saepe posuerimus, atque ex dictis de scientia diuina ad actum amoris, & voluntatis diuinae applicauerimus: ex qua nunc obiectionem hanc, si iustare, & repellere pronum est: etenim actus scientiae diuinae omniscentiae est genere, & essentia sua infinita de virtutum creatarum, etiam in se, & secundum se sumptum scientia, & representatio formalis est (nec solum illa Deo eminenter contenta, & identitica Deo ipsi sunt, siue ut in ipso, tanquam medio, si velis, quod remanet cognoscuntur) ac proinde creatae veritas specificatiua & taxatiua scientiae, & representationi diuinae, quatenus eius representatio est fore videbatur: quia tamen omnis scientiam est diuina veritate omnino constitutam in se, quae ex primario obiecto, & perfectionis specificatiui supponit, nihil perfectionis scientiae diuinae afferat: minuit: ita ergo omni bonitati creatae respectu amoris Dei propter ipsam contingit.

5. Tertia imperfectio amoris creatae bonitatis & honestatis propter se, ac non propter Deum ut finem virtutem desumitur ex inaequalitate in morali perfectione virtutum moralium, cum inter se se cum respectu amoris Dei & aliorum propter Deum: at assignare in Deo actum minoris perfectionis de se, quam alius sit, imò, qui non sit summe perfectus indecens Deo est ergo, & assignare Deo amorem honestatis moralis propter ipsam, quin virtutis propter Deum, eiusque bonitatem, ut finem ametur, indigne Deo continet imperfectionem. Respondent Heriz: Aristoteles & alij communiter imperfectionem priuatiuae in se, quae actus & praedictio cuius diuino eius capaci debetur, pollicetur esse in genere, seu specie sua Deum eiusque praedictio debet, ressecus negatiua, cuiusque in sua linea incapax praedictio diuinum sit. Perfectionis autem honestatis moralis speciei nobilioris defectum in specie de se se minus perfectae imperfectionem priuatiuae non esse, Deo eiusque praedictio indecentem, sed negatiua confirmant exemplo scientiae & amoris diuini in quorum altero maiorem metaphysicè perfectionem Theologi recognoscunt, quia obinde altera est genere suo imperfectius denegent Deo, & vtrumque hanc dubio, attributis (quae negari Deo salua fide nequeunt) non vitalibus nobilibus est genere suo est. Ceterum, nec solutio placet, nec instantia quidquam praestant. Nihil enim horum ad idem genus metaphysicum spectat: de se pertinet: sed primo diuersa praedicta sunt, honestas autem moralis amoris diuini intra idem genus honestatis moralis est, & cuius amor diuinus est capax: quatenus cuiusque perfectionis moralis defectus imperfecta priuatiua Deo indigna erit: & scientiae exemplo ipso instatur doctrina & solutio. Neque enim in Deo scientia vnius obiecti creati imperfectioris, imperfectionem scientiae obiecti creati perfectionis in bona Theologia adnotat.

potest, atque omni scientiam Dei è partialibus scientiis diuersorum obiectorum metaphysice constari, contra memoratum principium de simplicitate, & in compositione homogenea metaphysica cuiusvis prædicati diuini à nobis quam ab aliis, explicatis propostum, & plus satis ostensum locis citatis num. 4.

6. Ex eo autem principio, & dictis proxime eodem numero facile oppositio hæc diluitur: cum enim è Deo obiecto primario, & totius sue perfectionis adequato specificatio totam, & infinitam simpliciter perfectionem (non autem tanquam à fine proprie, & absolute tali, vt dicitur) Dei amore ex parte obiecti trahat; quin motiua alia creata, quidquam ei perfectionis, vel augeant, vel diminuant: nec circa obiectum aliquid versari Dei amor possit, quia tota perfectione, atque, vt omni amor, & diuinus, versetur: æque & infinitè perfectio amore circa creatam bonitatem, & honestatem de se maiorem versatur: vt de scientia Dei, erga viliissima obiecta ob eandem rationem dicebamus sæpe tom. 1. de Deo vno conuolu. 2. Porro illud *omniferum propter semetipsum operans est Dominus*, & alia, quæ ex scriptura Deum creatam omnia propter semetipsum vt finem velle, & operari lyrate videtur, alio vero eorum locorum: & germano sensu explicauimus contr. 4. d. 2. q. 4. & 5. vt nihil hic de eo vicius dicere opus sit.

QVÆSTIO II.

An relique morales virtutes in particulari, præter iustitiam strictam Deo conueniant?

¶ Oratio virtutum species vniuersiores quæ ad voluntatem spectant, ad tria capita reducuntur: temperantiam nimirum, fortitudinem, & iustitiam strictam, sub quibus speciales, virtutes plures continentur. Cum autem nihil de iustitia stricta questione hac, æque hæc tota disputatione, agendum nobis sit, sed fortius proximior, solum agere hic oportet de temperantia, & fortitudine quæ ad ipsum operantem solummodo referuntur, & de aliis nonnullis, quæ quia ad alterum sunt, vt liberalitas misericordia ad iustitiam, quæ ad alterum est, redemptio, est non strictæ, & tanquam eius species proprie videntur pertinere, de amicitia verò, quæ ad alterum etiam est disputauimus fuscè controu. 4. vt nihil hic de ea disputare sit opus. Potest autem de præfatis virtutibus Moralibus habitualiter, siue de earum habitibus, atque expedita Dei ad earum exercitium, & actus facultate disputari, vel de earum actibus, & exercitio actuali, & de primo constare esse in Deo expeditam ad virtutum moralium, quas in eo, siue proprie, siue aliquoties & imitativè, ac metaphoricè admittimus facultatem expeditam: quo solum sensu earum habitus in Deo admittuntur, atque in Dei attributis, seu necessitatibus prædicatis, Dei essentiam metaphysicam consequentibus numerantur à Scoti in 4. d. 45. quæstion. 1. & non improbande; tamen si proprie habitus, nec sint nec dici possint vt ibi Scotus, & S. Th. 1. cont. gent. cap. 92. Ratz de Montio d. 55. de volunt. sect. 1. init. & Theologi communiter, & nos etiam docuimus tom. 1. de Deo vno controuers. 2. disp. 2. quia habitus proprii rationis imperfectionem minus expedire poterint volutiue, aut intellectiue ad suos actus supponit: quæ summè expeditam Dei voluntatem ad actus quosvis honestos exercendos docere potius.

Christoph. de Ortega, de Deo vno. Tomus II.

CERTAMEN I.

De temperantia, & fortitudine, earumque partibus.

1. Nihil ferè hic præter communia doctoribus asserta à nobis possunt: dicenda tamen à nobis sunt: tamen si facilia & obuia, ne lector aliquid in nobis desideret, aliosque libros adire cogatur. Dicendum ergo cum omnibus Primo. Virtus temperantiæ in Deo non datur. Ratio omnium data est à S. Th. 1. p. q. 21. art. 1. ad 1. expressius 1. contra gent. cap. 92. n. 5. quia temperantia proprie accepta, in moderandis passionibus appetitus sensitiui, quæ concupiscibilis, essentia sua versatur: ergo cui impossibilis appetitus sensitiuius est, & temperantiæ virtus est impossibilis: is autem appetitus sensitiuius Deo repugnat: ergo, & virtus temperantiæ proprie accepta repugnat: egiogè ergo Arist. 10. Ethic. cap. 8. de diis aiebat. *An temperantes? at quidnam fuerint? An laus est temperantia si prauas concupiscitias non habere dicantur?* Consentit conclusioni & rationi Scotus in 4. q. 1. ad 2. cum suis. Durand. etiam q. 1. ad 2. Caproli. in 1. d. 45. q. unica conclus. 13. Ferrara 1. contra gent. cap. 92. Caietan. & reliqui interpretes 1. p. quæstion. 21. artic. 1. Ruiz disput. 55. de volunt. section. 1. numero 4.

2. Inde dico secundo: Nec Metaphoricè Deo temperantiæ virtutem, eiusve partes conuenire: quia nec Deo passiones spirituales sunt, quæ virtute egeant moderatice temperantiam propriam imitante: quod, eo etiam loco, & textu Aristoteles docuit temperantiam Deo ob passionum vniuersum defectum, & impossibilitatem negans: quoniam verò ira metaphoricè propter effectum, tamen ordinatissimum, & effectum puniendi Deo tribuitur, mansuetudo, quæ pars temperantiæ est, Metaphoricè Deo sæpe in scriptura, & Patribus iure tribuitur Daniel. 3. *Eae nobiscum secundum mansuetudinem tuam*, & alias sæpe: quo etiam pacto clementia, vt minimum tribui Deo debet immò metaphora minore: quia eius minus est moderari penas debitas, & iustitiæ punitiue: quod absque vlla passionis inordinate animi suppositione valere reperiri. Minus autem vere Ruiz noster n. 7. Clementiam, vt partem temperantiæ proprie dicit, ac subinde propriam temperantiam in Deo admittit, siquidem, vt ipse in ratione communi conclusionis primæ ait, temperantia propria passiones appetitus sensitiui necessario supponit: quare ea suppositione, & sensu tantum mansuetudo, & clementia partes propriæ siue species temperantiæ, in nobis vtrique, à S. Th. dicuntur 2. 2. q. 157. a. 3. sensu autem nostro metaphoricè accommodatissimo Clemens Deus Exodi 34. Paralip. 10. Ionæ 4. ac pluries, atque Ecclesiæ orationibus Deus compellatur.

3. Dico tertio: fortitudo proprie Deo non competit, competit autem metaphora accommodatissima. Prima pars probatur ratione, & Autoritatibus conclusionis primæ: quia fortitudo supponit irascibilis appetitum, eiusque affectibus timoris, & audaciæ, quos moderetur intercedit: quare cui sensitiua irascibilis animo & ira propriè, timorque, & audacia repugnat (vt Deo) & fortitudo propria repugnat. Metaphoricè autem Deo fortitudinem (qua perfectionem præferat, & effectus habet magis manifestatiuius potentia subiecti fortis) conuenire citra dubium est: quare, & Deo tribuitur 1. Reg. 2. Iob. 9. Psalm. 7. & alias sæpe Magnanimitas, vt pars potestatiua fortitudinis, ab eius perfectione deficiens (vt ex Andronico, & Macrobio ait S. Th. 2. 2. q. 129. a. 5.) tenditque ad eximie laudabilia, & honorabilia, mediumque rationis ponit, ac tenet circa magnos honores (iuxta Arist. 2. Ethic. c. 7. & S. Th. q. cit. a.) proprie Deo non conuenit, ob difficultatem in moderandis passionibus à ratione per excessum aut defectum, quam essentia sua importat: quod si ab hoc abstrahatur magnanimitas idem prorsus, quod magnificencia erit de qua post modum.

4. Patientia